

Leoltotta a nagy csillárt, csak egyetlen égőt hagyott meg. Akkor teát kért. A rézszamovár zümmögött, különben csend volt és a nagy csendben Anna hallgatása makacs dacnak tűnt fel.

— Kedves ember ez a Benedek, kétségtelenül művelt és szép férfi — mondta Boroványiné. Kicsit megállt; szemében már ott volt a csípős, de . . . de előbb még kitöltötte a teát és nyelt belőle:

— De énám mindig zavarólag hat az olyan ember, aki otthonoskodik, pedig nem érzi magát otthon. Ezt valami feszélyezte . . . Gyakran jön hozzátok?

— Csak ha erre viszi a dolga.

Annában a hazugság után még jobban nőtt az ellenséges dac. Kellett, akit okolhasson.

Ilyen az öregség — gondolta — minden szó, minden gondolat annyira elrendezett benne, hogy az ítélet nem repülhet túl a köznapiságon, ilyen bölcseséggel szemben hiábavaló minden küzdelem . . . Az biztos, hogy ma elrontottak mindent.

És nem bírta tovább, felzokogott. Szeretett volna elrohanni, lepihenni valahol, ahol nincs zavar és nem tudnak semmiről. Nagy szégyen volt. És egyszerre semmi, rettenetesen semmi lett a férfi. Amire gondolt, zavar és bizonytalanság volt, mintha önkarat nélkül került volna a dologba.

— El is utazom — gondolta akkor.

Az óra ütött, az öregasszony felállt.

— Korán keljünk holnap — mondta.

A dolog felett napirendre térve ment kifelé. Még visszanezett, mintha azt mondaná: csak az a család marad meg, ahol nem történnek nagy dolgok, lám, van elég rossz példa . . .

Bohuniczky Szeji.

ESIK.

*Most tartja az ősz a lakzit,
Az ablakon víz patakzik.*

*Víz alatt a kert, az utca,
Víz folyik a galambducba.*

*Hunyorog az utcalámpa,
Víz van! Víz van! — ezt kiáltja.*

*A temető vízben gyászol,
Fut a festék a fejjáról.*

*A betűt a föld beissza
És nem folyik soha vissza.*

Falu Tamás.